

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Září 2025

Ročník 6, číslo 59

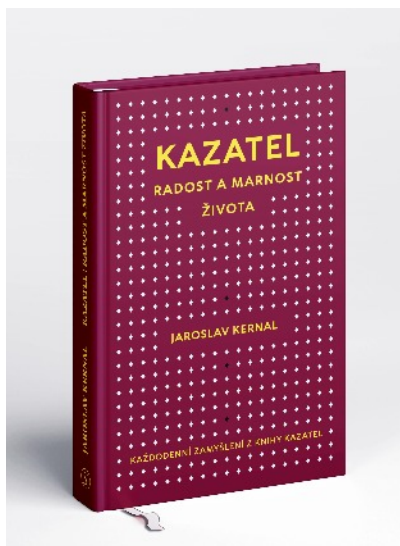

***Jako zlatá jablka se stříbrnými ozdobami
je vhodně pronesené slovo.
(Přísluví 25,11)***

OBSAH

Soli Deo Gloria	3
Pán otevírá dveře	4
„Doktor“ nebo „bratr“	8
Měli by křesťané modlářství ukázat prostředníček?	9
Vážné povolání	13
Spolupráce mezi církvemi	18
Kdy opustit církev	22
Ne báje, ale skutečnost	26
Svatý Václav a počátky křesťanství v Čechách	31
Volby a podřízenost autoritě	33

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

Kazatel: Radost a marnost života

Jaroslav Kernal

K vydání připravujeme třetí knihu každodenních zamyšlení, tentokrát z knihy Kazatel.

Pro tuto chvíli to bude poslední kniha těchto zamyšlení, spolu s Žalmy a Příslovími.

Knih vyjde na konci roku.

Ohledně předprodeje knihy sledujte informace na našich stránkách.

Cena knihy v předprodeji bude 280,- Kč (plná cena bude 365,- Kč).

SOLI DEO GLORIA

Kéž hříšníci vymizí ze země, kéž svévolníci nejsou! Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Haleluja. (Ž 104,35)

Jak hluboce se tu projevuje touha po spravedlnosti! Až vymizí hříšníci a svévolníci, zavládne spravedlnost právo a pokoj. Spolu s nimi se dostaví také radost a veselí, chvála a dobrořečení. To je naděje, kterou máme, ke které se upínáme a na kterou se těšíme. Je to naděje spojená s příchodem Pána Ježíše Krista, kdy celá země se všemi jejími skutky bude postavena před soud a od Boha sestoupí nové nebe a nová země, kde nebude hřích, pláč, bolest ani smrt. Do té doby musíme strpět hříšníky a prokazovat jim stejnou lásku a milosrdenství, jaké jim prokazuje Bůh. Musíme dokonce strpět i toho hříšníka v naší vlastní kůži, který ač už byl ospravedlněn z milosti, očištěn Pánovou krví a vysvobozen z moci hříchu, nebyl ještě vyveden z jeho přítomnosti.

Téma hříchu a spravedlnosti, radosti a pokoje se prolíná také články v tomto čísle našeho časopisu. Hned na následující straně je úryvek z výkladu knihy Zjevení od významého husitského teologa a přítele Jana Husa, Jakoubka ze Stříbra, který se po Husovi stal kazatelem v Betlémské kapli a který v roce 1414 začal vysluhovat Památku Páně s podáváním chleba i vína všem věřícím. I když byl Jakoubek univerzitním mistrem, neměl v oblibě lidské tituly a zdůrazňoval rovnost lidí. K tomu něco málo najdete v článku Arthura Pinka s názvem „Doktor“ nebo „bratr“.

Další články se týkají církve a jejího poslání a fungování v tomto světě, vzájemné spolupráce mezi církvemi (další kapitolka z knihy Clifforda Ponda o týmovém vedení sboru skupinou starších). V závěru si připomínáme také něco z historie Kristovy církve v naší zemi a časopis uzavírá článek, který se týká blížících se voleb v naší zemi.

Věřím, že i toto číslo časopisu vám, milí čtenáři, bude k užitku, radosti a povzbuzení.

Jedině Bohu buď sláva.

Jaroslav Kernal

PÁN OTEVÍRÁ DVEŘE

Jakoubek ze Stříbra (1371–1429)

Vím o tvých skutcích. Hle, otevřel jsem před tebou dveře, a nikdo je nemůže zavřít. (Zj 3, 8)

V první části vidění, v šestém dopisu, se Pán obrací na církev ve Filadelfii a na všechny pozdější církve. Proto musíme pochopit, jak se toto slovo vztahuje i na současnou církev. A to zejména proto, že, jak je možné z těchto slov pochopit, je tato řeč určena především lidu, který trpí mnohým soužením.

„Vím o tvých skutcích.“ Předtím Pán psal pyšnému pokrytci, který byl uvnitř mrtvý, ačkoli měl jméno. Ten stál v pokrytectví, proto ho Pán kárá a vládně napomíná. Teď už chválí pokorného člověka, lid a svou církev, zvláště toho, kdo byl dříve pyšný a zlý a skrze Pánovo slovo a kárání se polepšil. Tak i nás nyní Pán kárá v nitru Duchem, jednak svým Slovem, jednak svou kázní, abychom polepšili svůj život. A když se lid pokořuje soužením, útlakem a úzkostmi, tehdy Pán hned chválí každého takového, který se po pokárání napraví. Po potrestání je tedy chváli, těší a posiluje v jejich soužení.

A jak je posiluje a těší? Říká: „Vím o tvých skutcích.“ Božímu lidu oznamuje: „Vím o skutcích, které konáte proti Antikristu a Božím nepřátelům. Vím, kdo jsou moji, kteří ze srdce činí všechno pokorně, kteří nepřestupují mé přikázání v Božím boji: ‚Nezabiješ! Nesesmíš!‘ atd. Vím, kdo nejsou pod mým jménem, kteří zabíjejí a kradou a hledí spíše na krádeže, loupeže a kořist než na mne.“

Proto říká: „Vím.“ Ačkoli se každý vymlouvá, on ví, kdo je plevel a kdo pšenice. „Vidím, kdo z lásky a ne z těla a krve jednají proti nepřátelům. Vidím, kdo si vzpomínají na dávné zlo. Já mám oči jako plamen ohně, jimiž pronikám stěnu i zeď. Často se stává, že jeden a tentýž skutek člověk činí s dobrým úmyslem, pohnut Bohem, z lásky a k Boží libosti, zatímco jiný jedná se zlým úmyslem, a nelíbí se to Bohu. A to Pán umí rozsoudit a rozeznat. A je jim dána moc jako katům a jako Satanovi

na Jóba. On pak, Pán, vidí, kdo ve všech skutcích nepřekračuje míru Ducha svatého.

„Vím“ tedy „znám“ ve smyslu láskyplné znalosti, jako svého milého syna a svého rytíře, že všechno činí k mé chvále, za což mu dám odplatu a zde mzdu.

Za druhé, Pán oznamuje útěchu těm, kteří jsou v soužení, a říká: „Hle, otevřel jsem před tebou dveře.“ Mluví sám Pán a odkazuje: „Dal jsem (tedy dám) otevřené dveře, tj., navštívím tě, a ty dveře ti otevřu k svým pokladům a darům, tedy k mé moudrosti, rozumu a pravdě.“ V Listu Koloským 4 se píše: „Modlete se také za nás, aby Bůh otevřel dveře našemu slovu“ atd.

Otevřené dveře pro poznání a moudrost

Ve 2. Korintským 2 Pavel píše: „Když jsem přišel do Troady zvěstovat evangelium Kristovo, našel jsem tam dveře otevřené,“ tedy dveře moudrosti a rozumu, aby věděl, jak jednat s lidmi a co jim říci nejdříve.

Proto Pán nejprve mluví o skutcích, abychom konali Bohu libé skutky, a teprve poté chce otevřít dveře. To znamená, že Kristovy dveře se otevřely, když Boží pravda, moudrost a rozum byly dříve zavřené. Nyní Pán otevírá pokladnici, dává nám v souženích poznat svou pravdu, což jiným královstvím ještě neudělal. Připomíná nám tento dar, abychom byli vděční a ve všem se snažili naplnit Boží vůli, abychom v tom nebyli pyšní, ale hledali vůli Boží, ne svou, a obraceli to ke své spáse.

Otevření srdce a odpor proti pravdě

„Otevřel jsem dveře,“ tedy srdce kazatelů oddaných tomu, aby si oblíbili Pánovo přikázání a Kristův život, tak aby žili podobně jako první církve. Tím nás napomíná, abychom nehřešili a neprovokovali ho. V 1. listu Korintským 16 se píše: „Otevřiny jsou mi tu veliké ... dveře (KRAL),“ aby nám od něj proudily živé vody moudrosti, poznání a rozumu a aby lidská srdce přijímala, protože i ta jsou otevřená.

Ale protivníků je mnoho, kteří chtějí překazit a zavřít tyto dobré věci. Například Kostnický koncil chtěl zakázat přijímání Pánovy krve z kalicha. Proto Pán správně dodává: „A nikdo je nemůže zavřít.“ Neboť kdo je tak mocný, aby mohl zabránit přijímání Pánovy krve z kalicha

a vzepřít se pokornému Beránkovi, Pánu Kristu? Ani uherský král, i kdyby chtěl, mu to nemůže překazit. Neboť Pán sám otevírá a nechce, aby kdokoli zavíral. Pokud však nebudeme vděční za dary od Boha dané a nebudeme žít správně, musíme se bát, že budeme horší než nepřátelé. Vždyť co se stalo andělům v nebi, když zpyšněli? Co Adamovi v ráji a co nevděčným synům Izraele? Proto pyšným mistrům a doktorům říká: „Běda vám zákoníkům! Vzali jste klíč poznání, sami jste nevešli, a těm, kteří chtěli vejít, jste v tom zabránili.“ atd. Ale nyní Pán, když otevírá těm svým, říká, že nikdo to nemůže překazit.

Otevřené dveře do nebe

Co bude od Boha a co Pán otevře, to nikdo nebude moci překazit. Neboť zlý duch, když vnese mezi lidi něco zlého, to nemůže být zničeno bez zvláštní Boží pomoci. Oč více pak pravda od Duchu Božího nemůže být překažena! V knize Kazatel, kap. 8., se říká: „Není člověka, jenž by měl svého ducha v moci.“ Proto Pán říká: „Otevřel jsem dveře.“ Jako se na hradě otevírají různé dveře, tak Pán nejprve otevírá jednu pravdu, a když v ní lidé prospívají, otevře jim více; a pak další pravdu, až do posledního smrtelného boje, kde otevře tak hojně, a na onom světě ještě více; a po posledním vzkříšení ještě hojněji otevře. Neboť má moc otevírat cestu života, poklady a dary. Proto dříve řekl: „Mám klíče.“

Pán však uvádí důvod, proč otevírá dveře a dává lidu tento dar: „Máš nepatrnou moc, proto ti otevírám skryté věci.“ Která je ta ctnost, která nabádá Boha, aby otevřel své dary? Je to pokora, kterou Pán nazývá „malou mocí“. Touto ctností se člověk ve svých očích považuje za malého a neschopného.

Co je svatá pokora? Bernard z Clairvaux (O dvanácti stupních pokory) říká: „Pokora je ctnost, kterou se člověk sám sobě oškliví skrze nejpravdivější poznání,“ když totiž poznává svou křehkost a bídu. A právě ta se Bohu líbí a v té se Pán kochá. Od této „malé ctnosti“ se lidé nazývají „malými“.

Tato pokora se neprojevuje jenom vnitřně, ale i navenek v oděvu a jednání, takže nedovoluje pyšné chování. Ukazuje se i v řeči, neboť pokorný člověk mluví pokorně a tiše a nehledá chválu, nýbrž ji nenávidí, protože nenávidí sám sebe. A když ho haní, chválí za to Boha, pouze snad pro to, aby se vyvaroval pohoršení, může říct, že „dávla v sobě nemám“.

Pokorní lidé také mluví málo a vážně, vyhýbají se zlým věcem a nepřipouštějí spory v rodině, protože spor pramení z pýchy.

Síla pokory a Boží vůle

V Přísloví je napsáno: „Nadutec podněcuje spor.“ A i když je snad navenek oděv a chování těla pokorné, srdce může být pyšné. Pravá pokora se v protivenstvích nevzpouzí, ale chválí Boha za chudobu, soužení i nemoci. Proto tam, kde je reptání a netrpělivost, není pravá pokora. Ta dává člověku, že se pyšně neomlouvá za své hříchy, ale pyšná srdce se vždycky vymlouvají. A když jsou trestáni, nemohou spát, dokud se neomluví, aby se zdáli dobrými před lidmi. Pokora vede k tomu, aby člověk každého rád poslouchal a byl poslušný. A do takových srdcí proudí dary a poklady; kde jsou srdce pokorná, nejhlubší, tam nacházejí dary Ducha svatého a dostává se jim okoušení velebné svatosti.

Boží přízeň pro pokorné

A proto Pán dává a otevírá potřebné věci ke spáse, protože člověk má pokoru, která se nazývá skromnou ctností. V takových lidech chce Bůh odpočívat. A když budeme více pokorní, více poznáme. Pokorní jsou totiž svorní a mají soucit s bližními. A takovým otevírá Pán své dveře bohatě. Takoví pokorní ve všech věcech hledají Pánovu vůli. Jak je napsáno v Římanům 12: „Proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.“ Neboť cokoli je Boží vůle, to Bůh vždy uskuteční. Izajáš 46 říká: „Moje rada obстоjí a veškerá moje vůle se stane.“

Ctnost pokory se nazývá malou mocí, neboť v těchto časech se projevuje v nepatrných skutcích, které bez Boží pomoci nezvládne. Proto David říká: „Kam tvá slova proniknou, tam vzchází světlo, nezkušené nabývají rozumnosti.“ A opět: „Hospodinovo svědectví je pravdivé, nezkušený jím zmoudří.“

Z Jakoubkova výkladu knihy Zjevení. Upraveno do souč. češtiny.

„DOKTOR“ NEBO „BRATR“

Arthur W. Pink

Jak podivné metody někdy Bůh používá, aby své děti naučil tolik potřebné lekce! To je nedávná zkušenost autora tohoto článku. Byla mi nabídnuta „univerzitou“ možnost přijmout titul „doktor“. Požádal jsem o čas, abych se mohl modlitbou obrátit na Boha a prostřednictvím jeho psaného Slova hledat poznání jeho vůle, a dostalo se mi více světla, než jsem očekával. Měl jsem velmi vážné pochybnosti o tom, zda je přípustné, aby jeden z Božích služebníků přijal titul tělesné cti. Nyní si uvědomuji, že je pro mě nesprávné přijmout jej, i když je to zdvořilostní titul. Různí přátelé mě z úcty oslovovali „doktore Pinku“. Nyní je prosím, aby toho *zanechali*. Necht' není pochopeno, že tímto odsuzuji jiné muže za to, co připouštějí. Ne, oni stojí nebo padají před svým vlastním Pánem. Nyní zmíním hlavní pasáže, které mi pomohly, a modlím se, aby Bůh požehnal i ostatním.

Za první, Elíhú (Boží zástupce) řekl falešným utěšitelům Joba: „Nebudu nikomu stranit, nechci nikomu lichotit“ (Jb 32,21). *Za druhé*: „Vy však si nedávejte říkat ‚Mistře‘“ nebo „učiteli“ (Mt 23,8), což je význam slova „doktor“. *Za třetí*, Jan 5,44 kárá ty, kteří „oslavují sebe navzájem“, a vybízí nás, abychom hledali „slávu od samotného Boha“. *Za čtvrté*, žádný z Pánových služebníků v Novém zákoně nikdy nepoužíval titul. „Pavel, apoštol“, ale nikdy „apoštol Pavel“. *Za páté*, Syn Boží „sám sebe zmařil“ (Fp 2,7); je tedy vhodné, aby Jeho služebníci nyní postupovali opačně? *Za šesté*, Kristus nás vybízí, abychom se učili od něho, který byl „tichý a pokorného srdce“ (Mt 11,29). *Za sedmé*, jedním ze znaků odpadlictví je, že „lichotí lidem pro svůj prospěch“ (Ju 16). *Za osmé*, jsme vyzváni, abychom vyšli za Kristem mimo tábor a „nesli jeho potupu“ (Žd 13,13).

Z těchto důvodů se mi nezdá vhodné, aby ten, kdo je zde jako zástupce a svědek „pohrdaného a zavrženého“ Krista, byl lidmi ctěn a nechal si lichotit. Prosím tedy, oslovujte mě „bratře Pinku“.

MĚLI BY KŘESŤANÉ MODLÁŘSTVÍ UKÁZAT PROSTŘEDNÍČEK?

Rob Brunansky

Sociální média se bouří kvůli nebiblické a vulgární reklamě, kterou nedávno (článek je ze září 2024 – pozn. red.) zveřejnila společnost Canon Press Douga Wilsona. V této reklamě se Canon Press snaží najít nějakého mladého muže, který se nebojí (jak říká reklama) ukázat prostředníček modlářství. Modlářství je v reklamě ilustrováno ukázkou z úvodního ceremoniálu letošních olympijských her v Paříži, kdy lidé zesměšňovali Ježíšovu poslední večeři.

Je zcela přirozené, že každý upřímný věřící se proti tomuto otevřenému rouhání ohradil. Víme, že svět nenávidí Krista, a tento pobuřující projev byl dalším důkazem toho, že hříšní lidé ze své podstaty nenávidí Boha. Mnohé reakce křesťanů však svědčily o tělesném hněvu, který viděl modláře jako nepřátele, které je třeba zničit ve jménu záchrany západní civilizace.

Je to podle Písma správná reakce na modlářství? Když se zamyslíme nad tím, jak Bůh v Písmu reaguje na modlářství, vidíme, že Bůh vždy přináší modlářství zničující zkázu. Netoleruje žádné soupeře, ani nedovolí, aby jiní bohové zaujmuli jeho místo nebo si přivlastňovali jeho slávu. Jak ale Bůh modlářství ničí? Nesprávný pohled jistě povede k tělesné reakci na modlářství a modláře. Odpověď na otázku, jak Bůh ničí modlářství, má dvě části. První je, že Bůh nabízí modlářům milost a pokoj skrze evangelium.

Bůh by mohl jediným Božím soudem zničit modlářství a modláře, ale nedělá to. Místo toho Pán ničí modlářství tím, že modláře vykupuje skrze evangelium. Písmo nám ukazuje Boží srdce pro lidi, kteří se bezhlavě vrhli do modlářství, a podrobně popisuje, jak Bůh zachraňuje modláře před jistou záhubou.

Začneme tam, kde modlářství začalo, u Adama a Evy.

Když uvažujeme o pádu lidstva do hříchu (Genesis 3), možná nás modlářství nenapadne. Jádrem pokušení Adama a Evy však bylo právě modlářství. Kdo se stane Bohem a kdo rozhodne, kdo je Bohem? Je to pravý a živý Bůh, nebo by se část uctívání, které náleží Bohu, měla připadnout stvořeným bytostem?

Adam a Eva se rozhodli, že se pokusí stát se bohy, místo aby uctívali Boha. Místo aby odráželi božskou slávu, hledali svou vlastní slávu. Jejich modlářství vedlo k pádu lidstva do nevýslovné hříšnosti.

Boží reakce na jejich modlářství však není zcela taková, jakou bychom mohli očekávat. Prokletí hada, ženy, země a muže není překvapivé, ale jádro Boží reakce je nečekané a překvapivé: lidstvo zvítězí nad hříchem a smrtí skrze potomka ženy (Gn 3,15).

Rajská zahrada představuje vzor pro Boží reakci na modlářství. Soud přichází kvůli hříchu. Bůh však modlářství ničí skrze vykoupení a nabízí lidstvu milost a pokoj prostřednictvím dobré zprávy evangelia.

Dále se podívejme na otce víry, Abrahama.

Abraham nezískal Boží požehnání proto, že byl věrným ctitelem živého Boha, který odmítal modly. Naopak, Jozue naznačuje, že Abraham uctíval falešné bohy stejně jako jeho příbuzní (Joz 24), ale Bůh se nad ním smíloval a povolal Abrahama z modlářství, aby sloužil pravému Pánu.

Často správně vidíme, že Boží soud ničí modlářství, ale můžeme snadno přehlédnout, že Boží milost také ničí modlářství, jako tomu bylo u Abrahama, který se z modláře stal vzorem víry. Abraham opustil modlářství pouze proto, že zasáhla Boží milost, změnila jeho srdce, vzkřísila ho ze smrti k životu a povolala ho ke spasení skrze víru. K devastujícímu zničení modlářství dochází, když Boží milost rozbije modly v našich srdcích.

Vidíme také Boží neustálou výzvu k pokání u izraelského národa. Ačkoli měl být Izrael národem vyvoleným pro Boha, neustále se obracel k modlám okolních národů. Jak však vidíme u proroků Starého zákona, Bůh je neustále volal ke spasení a nabízel jim pokoj a milost za jejich hříchy.

V Ezechieli 18,30–32 Hospodin prohlašuje, že bude soudit Izraelity podle jejich jednání, a dává jasně najevo, že potřebují pokání.

Potřebují nové srdce, které jim Bůh prostřednictvím nové smlouvy poskytne. Bůh nemá zalíbení ve smrti bezbožných, ale rád ničí modlářství tím, že modláře zachraňuje svou milostí skrze evangelium Mesiáše.

Pro nás křesťany je snadné mít radost ze smrti bezbožných (tj. modlářů). To však není Boží reakce. On by raději viděl, aby se modláři obrátili a žili ve víře v Krista.

Tato milost nebyla vyhlášena pouze Izraeli, ale také pohanům.

Pokud bylo něco jisté, když Pavel kázal evangelium pohanům, pak to, že byli modláři. Pohanský panteon falešných bohů neměl konce.

Jedním z příkladů toho, jak Pavel zacházel s řecko-římskou modlářskou kulturou, je 17. kapitola Skutků apoštolů, která podrobně popisuje jeho službu modlářům ve filozofickém hlavním městě pohanského světa: v Aténách.

Pavův duch byl pobouřen modlami, které viděl, což je přirozená a správná reakce křesťanů na modlářství v naší kultuře. Křesťané chápou, že modlářství je urážkou Boží slávy, a právem nás pobuřuje, když vidíme, jak lidé stvoření k Božímu obrazu odmítají pravé uctívání Stvořitele. Ale šel snad Pavel kolem athénských model a ukazoval na jejich oltáře prostředníček?

Ne! Místo toho Pavel hlásal evangelium. Ukázal těmto modlářům Boží plán spasení skrze Ježíše a povolal je ke spasení skrze evangelium milosti. Někteří činili pokání a Bůh zničil jejich modlářství skrze pokorné, ale vášnivé kázání Pavla, který s nimi sdílel naději na záchranu od hříchu a soudu.

Pavel měl za úkol zničit modlářství – ne hněvem, jedovatými slovy, vulgárností nebo fyzickým bojem, ale evangeliem Ježíše Krista.

Když Pavel přišel do Tesaloniky, setkal se také s lidmi, kteří byli ponořeni do falešného uctívání pohanských bohů. Pavel se tedy snažil zničit tyto modly a pohanské uctívání, které ovládalo město – prostřednictvím evangelia. Mnozí byli spaseni (1Te 1,9–10).

Zpráva o neuvěřitelné proměně těchto modlářů, kteří se odvrátili od svých model a začali sloužit pravému a živému Bohu, se rychle rozšířila. To vše se stalo proto, že Pavel přišel do Tesaloniky, nikoli aby zachránil kulturu nebo civilizaci, ale aby kázal evangelium věčného spasení s milostí modlářům, kteří bez Krista jdou do zahynutí.

Proč se zdá, že evangelium dnes nemá stejnou moc jako za Pavlových časů? Někdy chceme evangelium použít ne k tomu, abychom zničili modlářství, ale abychom ochránili naše vlastní formy modlářství. Musíme se evangeliem Ježíše Krista vypořádat se všemi formami modlářství, zejména s modlářstvím, které sídlí v našich vlastních srdcích. Kázat evangelium, které chrání jednu formu modlářství před jinou, znamená nekázat evangelium vůbec.

A konečně, tato nabídka milosrdenství a pokoje skrze evangelium se vztahuje na všechny končiny země.

V Izajášovi 45,20–22 Bůh vyzývá modláře, aby se zamysleli nad tím, co dělají a koho uctívají, a aby si uvědomili marnost modlářství. Poté Bůh modlářům připomíná, že on je pravý Bůh a spravedlivý Spasitel. Potřebujeme Spasitele, který nás vysvobodí od našich modelů a zničí naše modlářství. Bůh tedy volá k nám, ke každému, kdo chce slyšet, ze všech končin země.

Tato nabídka milosrdenství je voláním našeho milosrdného Boha a Spasitele. Volá k hříšníkům všude, aby se k němu obrátili a byli spaseni. Volá k hříšníkům, aby uznali, že on jediný je Bůh a že žádný jiný není. Bůh spasí všechny, kteří k němu volají a prosí o vysvobození. Pán reaguje na modlářství tím, že je zcela ničící, a pověřil hlásáním evangelia milosti, aby zničil falešné uctívání a vysvobodil ty, kteří jsou otroky modlářství. Proč by naše reakce měla být jiná?

TheCrippleGate.com

VÁŽNÉ POVOLÁNÍ

Jaroslav Kernal

Jsme v prvním verši třetí kapitoly a postupně se podíváme na tři věci – především na závažnost vedení církve, tedy jak důležité je správné, Písmu odpovídající vedení církve. Příště se zastavíme u toho, že vedení církve je vymezené, je určené jenom někomu, není určené všem. Církev není demokraticky řízené společenství ani anarchie, kde si každý dělá, co se mu zlíbí. Církev je tělo Kristovo, kde Kristus je hlava a řídí své tělo prostředky, které k tomu ustanovil. A nakonec se zastavíme u toho, že vedení církve začíná uvnitř člověka, je to vnitřní záležitost, niterné povolání ke službě Kristovu tělu (a později tento bod ještě rozvineme dále).

První verš třetí kapitoly začíná slovy, která už jsme v tomto listě četli: „Věrohodné je to slovo...“, doslova věrné, hodnověrné, důvěryhodné nebo věrohodné slovo. Je to vyjádření, které má ukázat na závažnost toho, co následuje. Jako kdyby chtěl Pavel zvednout prst a říci: „Teď dávejte všichni dobrý pozor, protože to, co uslyšíte je nesmírně důležité!“ Závažnost celé věci nám vynikne, když se podíváme na další místa, kde Pavel používá toto sousloví. Používá ho jenom pětkrát, používá ho jenom v pastorálních epištolách (tedy v 1. a 2. Timoteovi, a v Titovi), ale používá ho velmi specificky a cíleně. V první kapitole tohoto listu píše:

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. (1Tm 1,15)

Pavel používá tu frázi k tomu, aby zdůraznil evangelium. Aby vyzdvihl evangelium v kontrastu k učitelům zákona, kteří chtěli lidi uvést pod zákon a kromě zákona jim vykládali o rodokmenech a bájích. Ale Pavel říká, co je důležité – důležité je evangelium, tedy že Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. A ve čtvrté kapitole čteme:

Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu. Proto se namáháme a zápasíme, že máme naději v živém Bohu, který je Spasitel všech lidí, zvláště věřících. To přikazuj a tomu uč. (1Tm 4,9–11)

Ve čtvrté kapitole Pavel znovu píše o falešných učitelích, o lidech, kteří svádějí lidi démonskými naukami a zakazují jim jíst nějaké pokrmy, ženit se a chtějí je uvést do askeze a do otroctví vnějších, tělesných věcí. A Pavel znovu zdůrazňuje evangelium Ježíše Krista – věrohodné je to slovo! Jaké slovo? Že máme naději v živém Bohu, který je Spasitel všech lidí, zvláště věřících. A dodává k tomu, aby Timoteus přikazoval tyto věci a učil je. Takže již podruhé tato fráze (věrohodné je to slovo) odkazuje na evangelium. V dalším listě stojí:

Věrohodné je to slovo: Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít. Jestliže s ním vytrváme, budeme s ním i vládnout. Zapřeme-li ho, i on nás zapře. Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe. Toto připomínej a před tváří Boží naléhavě domlouvej bratřím, aby se nepřeli o slova. (2Tm 2,11–14)

Co zdůrazňuje Pavel na tomto místě? Znovu je to evangelium. Z trochu jiného úhlu pohledu, ale stále totéž evangelium – jestliže jsme s Kristem zemřeli, budeme s ním i žít. Mimochodem znovu to dělá v kontrastu k těm, kdo učí falešné věci – o pár veršů dále je zmínka o Hymenaiovi, o němž je řeč na konci první kapitoly prvního listu Timoteovi. Takže „věrohodné slovo“ znovu ukazuje na vážnost a důležitost evangelia. Pojdme k poslednímu:

On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. Tato slova jsou spolehlivá, a chci, abys tomu všemu neochvějně učil. (Tt 3,5–8)

„Tato slova jsou spolehlivá“ to je překlad stejné fráze jako ve všech ostatních případech (tedy „věrohodné je to slovo“). Kontextem je znovu evangelium. Jediné další místo, kde Pavel používá tuto frázi je náš verš – když píše o vedení církve. Je to něco tak vážného a tak důležitého jako samotné evangelium.

Špatné pochopení evangelia má důsledky, které sahají až na věčnost. Evangelium je tím nejučinnějším nástrojem v boji s herezí. Evangelium je Boží mocí ke spasení (Ř 1,16). Ale neméně závažné je špatné porozumění tomu, co je to církev a kdo má v církvi vést. Důsledky mohou být – a pravděpodobně také budou – stejně závažné. Důvod je zřejmý – vedení církve totiž velmi těsně souvisí s evangeliem. Podívejte se na několik míst v Písmu, která mluví o vedoucích v církvi – mluví o jednom aspektu vedení, a tím je vyučování. Vedoucím je zvláštním způsobem svěřeno evangelium a oni jím mají vyučovat a sytit Boží lid, mají evangeliem také chránit Boží lid, mají jím usvědčovat odpůrce a zahánět vlky, kteří by chtěli trhat stádo. Tím nechci říct, že ostatním křesťanům není evangelium svěřeno – nic takového. Všichni křesťané jsou královským kněžstvem, každý má osobní vztah s Bohem, každý je sám zodpovědný za to, čemu věří a proč, každý křesťan je zodpovědný za to, aby šířil evangelium, aby ho sdílel s dalšími lidmi. Ale vedoucí mají vyučovat Boží slovo a střežit čistotu učení. Proto Jakub napsal:

Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři: vždyť víte, že my, kteří učíme, budeme souzeni s větší přísností. Všichni přece mnoho chybujeme. (Jk 3,1–2)

Když Pavel psal Titovi, říkal mu, že starší církve má být:

... pevný ve slovech pravé nauky, aby byl schopen jak povzbuzovat ve zdravém učení, tak usvědčovat odpůrce. (Tt 1,9)

Timoteovi připomíná, že mnozí lidé budou vyhledávat špatné vedoucí – a nemylme se – to nejsou lidé mimo církev, nebo mimo to, co se nazývá církví, ale jsou to lidé v církvi. Jak ti učitelé, tak ti, kteří je budou vyhledávat. Pavel o nich napsal, že:

... nesnesou zdravé učení, a podle svých choutek si seženu učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím. (2Tm 4,3–4)

Pavel říká, že budou lidé, kteří budou učit nesmysly, nebudou učit pravdu, ale budou vykládat lidem vtipy, říkat jim o svých zážitcích, předkládat jim vymyšlené příběhy, budou převracet a překrucovat Boží slovo, milost budou převracet v nezřízenost, nepovedou lidi ke Kristu a k evangeliu, ale do záhuby.

Nyní je zřejmé, jak důležité je, aby církev měla správné vedoucí. Tady můžeme vidět ony souvislosti, tedy jak moc to souvisí s evangeliem. To je důvod, proč Pavel napsal Timoteovi:

Svěřený poklad chraň mocí Ducha svatého, který v nás přebývá. (2Tm 1,14)

Co je tím pokladem? Je to nepochybně víra, ale je to také evangelium. Timoteus měl střežit evangelium jako poklad, protože jenom evangelium je Boží mocí ke spasení, pro každého, kdo věří. Ne zákon, ne lidské báje, ani nějaké vtipné příběhy nebo veselé historky, ale evangelium! Proto je tak důležité, kdo ponese evangelium dál, kdo bude vyučovat Boží lid. Proto:

A ty, můj synu, buď silný milostí Krista Ježíše, a co jsi ode mne slyšel před mnoha svědky, svěř to věrným lidem, kteří budou schopni učit zase jiné. (2Tm 2,1–2)

Kdo povede církev? To není věc volby, to není o tom, co se nám líbí nebo nelíbí, jak bychom si věci představovali, ale je to o věrnosti evangeliu. První list Timoteovi ukazuje, že ještě za života apoštolů církev opouštěly způsoby vedení, který apoštolové ustanovili. Pavel napsal ten dopis jenom pár let potom, co odešel z Efezu. A musel tam nechat Timotea, aby dal do pořádku ty věci, které Pavel předtím efezskou církev vyučoval a které ta církev opustila. Ze Skutků 20 víme, že Pavel ustanovil v Efezu starší a nemáme žádný důvod domnívat se, že by to

udělal podle jiných kritérií, než jak to popisuje ve třetí kapitole prvního listu Timoteovi. Stačilo jenom pár let a Timoteus musí ustanovit nové starší, musí vyřešit problém s učiteli zákona v Efezu, musí se s evangeliem v ruce postavit těm, kdo svádějí církev démonskými naukami.

Proto Pavel zdůrazňuje: „věrohodné je to slovo“! Je důležité, kdo povede Boží lid. Je to tak důležité, jako evangelium samotné. Evangelium určuje podobu a charakter církve. Evangelium určuje, kdo je to křesťan. Písmo samotné i dějiny církve nám ukazují, jak jdou tyto věci ruku v ruce s tím, kdo vede církev, kdo slouží evangeliem. Bible je plná mužů, kteří sváděli Boží lid. Už jsem zmínil Hymenaia, který spolu s Filétem svým učením podvraceli víru některých lidí. Ježíš často vystupoval proti farizeům a nazýval je slepými vůdci, kteří vedou slepé. Byli to špatní vůdcové, protože vyjídali domy vdov, protože jim šlo o přední místa, chtěli se lišit svým oblečením od ostatních lidí, aby na první pohled bylo vidět, že jsou něco víc, šlo jim o obdiv druhých a o to, aby byli nepostradatelní. Kam dovedli lidi? K tomu, aby ukřižovali Krista! Dneska jim podobní dělají úplně stejné věci, říkají úplně stejné věci a svádějí lidi ke stejným věcem, k jakým sváděli tito slepí vůdcové.

Vidíme, jak důležité a vážné to je, kdo povede Boží lid. Každý křesťan by se měl starat o to, koho následuje, kdo ho vede, kdo mu káže Boží slovo. To není něco, co bychom mohli ignorovat, ale je to naše zodpovědnost. Pokud selžeme na tomto místě, projeví se to dříve nebo později na všech dalších místech, a nakonec se to projeví na evangeliu samotném.

SPOLUPRÁCE MEZI CÍRKVEMI

Clifford Pond

Nový zákon vyžaduje, aby místní církve usilovaly o vyjádření své jednoty v Kristu prostřednictvím praktické vzájemné závislosti, spolupracovaly mezi sebou, aniž by ztratily svou nezávislost.

Místní církve v Novém zákoně spolupracovaly při evangelizaci a v charitativních projektech. Jejich spolupráci při evangelizaci lze vidět v tom, že jeruzalémská církev vyslala Barnabáše, aby pomáhal v Antiochii (Sk 11,22–24), v tom, že církev v Lystře vyslala Timotea, aby spolupracoval s Pavlem (Sk 16,1–3 ve srovnání s 1Tm 4,14), a ve sdílení lidských a finančních zdrojů pro šíření evangelia (Sk 20,4, Fp 4,14–16). Jejich spolupráce v charitativních projektech se odráží ve sbírce, kterou Pavel uspořádal pro chudé věřící v Jeruzalémě (Sk 11,27–30, 2K 8 a 9). I když spolupracovali, zůstávali nezávislými církvemi a žádné rozhodnutí jiného orgánu pro ně nebylo závazné, pokud s ním nesouhlasili.

Spolupráce v mezicírkevní kázni a vyjasnění chápání křesťanské doktríny je patrná na setkání zástupců antiochijské církve s apoštoly, staršími a členy jeruzalémské církve v Jeruzalémě, které je zaznamenáno ve Skutcích 15,1–16,5. Toto setkání se někdy nazývá Jeruzalémský koncil a je používáno jako důkaz, že místní církve by měly podléhat kontrole mezicírkevních koncilů nebo synodů; ale to je příliš silný závěr na základě příliš málo informací. Malá Antiochie měla dobrý důvod, aby velkou Jeruzalémskou církev kritizovala, i když se nakonec ukázalo, že ta byla nevinná. Jeruzalém neposlal falešné učitele, na které si Antiochie stěžovala. Tato událost však byla využita k zdůraznění velké doktríny ospravedlnění pouze vírou a přijatá rozhodnutí měla apoštolskou autoritu.

Věřím, že když se starší z místních církví scházejí k modlitbě a konzultaci a věří, že k nim Pán promluvil ohledně určitého problému, pak by místní církve, do kterých se vracejí, měly věnovat zvláštní

pozornost tomu, jak se tito starší rozhodli. Místní církve nejsou žádným způsobem vázány takovými rozhodnutími, ale bylo by pošetilé je odmítat pouze na základě toho, že vzešly ze setkání skupiny mimo samotné místní církve. Tyto církve by měly náležitě zohlednit to, co shromáždění starší považovali za Boží vůli. Nic z toho nemění základní postoj, že místní církve mají pod vládou Krista svobodu jednat tak, jak věří, že je Bůh vede v Písmu a skrze svého Ducha. Jack Hoad píše v knize *The Baptist* na straně 221:

Když baptisté řídící se Biblí hovoří o „sdružení“ nebo „konvenci“ církví, zachovávají v plném smyslu místní nezávislost místních církví a vyjadřují pluralitu těchto církví v jakékoli uvedené oblasti, jak to činí Písmo ve Sk 9,31, Fp 3,6 a 1Tm 3,15.

Poznámka k tomuto je připojena na straně 313:

Pokud se trvá na alternativním čtení slova „církve“ v jednotlivém čísle ve Skutcích 9,31, pak baptisté chápou toto slovo jako kolektivní podstatné jméno vyjadřující pluralitu a navíc uznání společné podobnosti, tj. že všechny jsou nezávislé církve Kristovy.

Spolupráce mezi novozákonními církvemi byla z velké části umožněna činností apoštolů. To vyvolává otázky: Existují dnes apoštolové? Jsou moderní biskupové přímými nástupci apoštolů?

Existují přesvědčivé důkazy, které dokazují, že v dnešních církvích nemůže existovat apoštolská posloupnost ani pozice apoštola. Jednou z kvalifikací apoštola bylo, že viděl vzkříšeného Krista (Sk 1,21–22, 1K 9,1), a další byla schopnost konat zázraky (2K 12,12). V dnešní době nikdo tyto předpoklady nesplňuje. Pavel nám také v Efezským 2,20 říká, že církev je postavena na základu apoštolů a proroků. Nemůžeme znovu položit základ církve. Ten byl položen jednou provždy.

Apoštolové stanovili pravdu, která měla být přijata. Tu přijali od samotného Pána (Lk 24,45–47, J 16,12–15, Ga 1,11–16) a jejich učení je zaznamenáno v Písmu. Nově obrácení v den Letnic zůstali v učení

apoštolů (Sk 2,42) a to musí být i nadále naším postojem. Jediná apoštolská posloupnost je v Písmu a v pokračujícím hlásání evangelia po celém světě. V poznámkách určených ke společnému studiu Bible napsal John Benton:

Ačkoli je dvanáct apoštolů naprosto jedinečných, církev jako celek je apoštolská, protože pokračuje v Ježíšově poslání ve světě, pokračuje v jeho stopách a káže „tradici“ nebo „poklad“ pravdy předávaný od původních apoštolů, který nám byl jednou provždy svěřen (1Tm 6,20, 2Tm 1,14, Ju 3).

Přetrvává ovšem dar misijního kazatele a zakladatele církve. Ten byl nedílnou součástí práce původních apoštolů, ale zatímco oni přinášeli zjevení, dnes je v něm tato práce ukotvená (Ř 1,1,5,9,13,15).

Současné přehnané pojetí autority v církvích Nový zákon usměrňuje. Skutečná autorita původních dvanácti apoštolů včetně Pavla spočívá pouze v tom, že jsou nositeli Božího zjevení, a v ničem jiném. Autoritou je slovo Boží, nikoli lidé – odtud pramení konflikt mezi Petrem a Pavlem v Galatským 2. Petr měl totiž jednat v souladu s evangeliem.

Práce apoštola pokračuje v podobě služby průkopnických kazatelů a zakladatelů církví. I dnes zoufale potřebujeme muže s takovým posláním. Je to muž, který má dar a schopnost jít do pustých oblastí a pracovat tam, dokud v dané oblasti není založen „chrám Boží“, a poté, když je jeho práce hotova, pokorně odejít jako otec dospělého dítěte. Je vždy přítelem církve, vždy připravený poskytnout radu a pomoc, pokud o to požádají. Nemá však nad nimi žádnou autoritu kromě slova Božího.

Pokud však skupina církví nebo pastorů shledá službu určitého muže nebo mužů pro sebe zvláště užitečnou, takže si přeje jako skupina těžit z jejich služby a sdružovat se kolem nich, není na tom nic nelegitimního. Máme na mysli Westminsterské společenství a zesnulého Dr. Lloyda Jonese. Takové sdružování může být v pořádku, i když by bylo nesprávné nazývat takového muže apoštolem. Pokud však takový člověk zaujme pozici nebo je postaven do pozice autority

nad církvemi a pastory, je to odchýlení se od Písma, je to jako udělat z toho člověka papeže. Jediný Kristus je hlavou církví (Ef 1,22, 5,23).

Mnoho z toho, co jsme řekli o apoštolech, lze říci i o prorocích. Učení proroků je v Písmu jako konečné zjevení Boha pro nás (Ef 2,20). V dnešních církvích možná existuje služba, kterou lze nazvat prorockou. Ale protože apoštolové a proroci byli zakladatelé, nikdo by neměl být nazýván prorokem ani apoštolem, ani by se nikdo neměl domnívat, že má prorockou nebo apoštolskou autoritu nad místními církvemi.

KDY OPUSTIT CÍRKEV

Donny Friederichsen

Tento článek byl poprvé publikován v Tabletalku, časopisu Ligonier Ministries pro studium Bible. Více informací naleznete na TabletalkMagazine.co.uk nebo si jej můžete vyzkoušet na tři měsíce zdarma na TryTabletalk.co.uk.

Mnoho křesťanů prožívá úzkost, když se sami sebe ptají: „Kdy mám opustit svou církev?“. Je to důležitá otázka, která zahrnuje mnoho faktorů. Jednoduše řečeno, neexistuje jednoduchá a vyčerpávající odpověď. Doufám však, že se mi v tomto článku podaří nastínit některé z úvah nad touto otázkou.

Pro tuto diskusi je užitečné definovat, co znamená „opustit“ církev. Jedním z předpokladů tohoto článku je, že členství v církvi je biblické a pro křesťany nezbytné. Na tomto místě není prostor pro argumentaci o nezbytnosti členství v církvi, ale stačí říci, že pokud se k církvi nepřipojíte, nemůžete ji ve skutečnosti opustit.

Za předpokladu správné biblické církevní politiky tedy existují pouze tři způsoby, jak může křesťan opustit církev: smrt, exkomunikace a převod členství. Tento článek se nebude zabývat smrtí ani exkomunikací. Pod pojmem „vystoupení z církve“ mám na mysli přenesení členství do jiné církve. Kdy je vhodné tak učinit?

Znaky pravé církve

Nejstručnější odpověď zní: pokud jste se neodstěhovali tak daleko, že je prakticky nemožné, abyste pokračovali ve svém členství, neměli byste opouštět pravou církev. Vždy existují upřesňující podmínky, výjimky a okolnosti, které brání tomu, aby tato odpověď byla jednoduchá a vyčerpávající. Základní zásada však zůstává v platnosti; obvykle byste neměli opouštět pravou církev. Pokud však vaše míst-

ní církev selhává v základních znacích pravé církve, měli byste o odchodu uvažovat.

Článek 29 Belgického vyznání nám pomáhá rozpoznat oprávněné důvody pro opuštění církve tím, že uvádí znaky pravé církve: „Známky, podle kterých se pozná pravá Církev, jsou tyto: To, že se v ní káže čisté učení evangelia; to, že v čistotě a ryzosti vysluhuje svátosti tak, jak je Kristus ustanovil; to, že trestá hřích vykonáváním církevní kázně.“

Pravá církev se vyznačuje čistým učením, čistým udílením svátostí a církevní kázní. Ty poskytují křesťanům tři základní body pro posouzení, zda mají zůstat, nebo odejít.

Nikdo není dokonalý

Musíme uznat, že na této straně věčnosti neexistuje církev, která by byla zcela prostá všech chyb, protože neexistuje společenství křesťanů, které by nebylo zasaženo hříchem. Westminsterské vyznání víry nám připomíná: „I nejčistší církve světa podléhají smíšením [pravdy a bludu] a omylům.“

Rozhodnutí opustit církev by nemělo být založeno na tom, zda je církev dokonalá, protože dokonalé církve neexistují. Ačkoli nemůžeme církve stavět na úroveň dokonalosti, je legitimní připustit, že církve občas upadají do chyb, které zasahují základní prvky fungování církve.

Konfesní standardy

Církev by měla učit a kázat v souladu se svou konfesní normou, ať už jde o Westminsterské vyznání, Tři formy jednoty, Londýnské baptistické vyznání z roku 1689 nebo jiné konfesní prohlášení, které je z hlediska historické zkušenosti věrné Písmu.

Nedostatek věroučných standardů znemožňuje určit, zda církev zůstává věrná svým teologickým přesvědčením. Téměř každý křesťanský heretik odpovídá na kritiku slovy: „Učím jen to, co skutečně říká Bible!“ Solidní a prověřené vyznání je věrným standardem, podle kterého lze posuzovat učení církve. Je tato konkrétní církev věrná

tomu, co učí jako pravdu? Pokud církev přestane kázat čistou doktrínu, je čas ji opustit.

Aby bylo jasno, neočekáváme od církevního učení a kázání dokonalost. Kazatel, který občas něco špatně vyjádří nebo udělá chybu ve svém učení, potřebuje být svou církví povzbuzován, ne opuštěn. Neopouštějte církev proto, že váš kazatel není dokonalý. Ale kazatel nebo starší, který neustále odporuje standardům vlastního vyznání, představuje vážný problém.

Vaší první reakcí by mělo být pokorné oslovení starších a poté denominačních struktur odpovědných za kontrolu. Pokud tito vedoucí nejsou schopni poskytnout uspokojivou odpověď, pak je možná na čase odejít. Podobný standard by měl být uplatňován i v souvislosti se správným udělováním svátostí.

Nezměnili jste se vy?

Možná se nezměnila církev, ale vaše teologické přesvědčení. Měli byste se zamyslet, zda je tato změna natolik významná, že způsobuje neustálé třenice ve vašem společenství. Pokud je poměrně nevýznamná, pak prostě přehlédněte tento rozdíl.

Pokud se však jedná o významnou změnu, měli byste se sejít se svými staršími a pokorně jim o své změně povědět. K tomuto setkání byste měli přistupovat s plným přesvědčením, že vaše nové názory jsou mylné. Měli byste se podřizovat svým autoritám v Pánu.

Pokud však i nadále zůstáváte přesvědčen o správnosti svého nového názoru na základě Písma, měli byste zdvořile požádat o přechod do věrné církve, která je v souladu s vašimi názory. A měli byste otevřeně uznat, že vaše předchozí církev věrně učila to, co slíbila učit. Odchod za těchto okolností není důvodem ke znevažování vaší předchozí církve.

Když problémem jste vy

Možná není problém s vyučováním Slovu, udělováním svátostí nebo uplatňováním kázně v církvi. Možná máte prostě pocit, že z církve nic nemáte, a dole v ulici je velmi poutavý a dynamický

nový sbor. Možná si říkáte, že by to moji rodinu přimělo k většímu zapojení do církve.

Pokud je to vaše situace, musíte si uvědomit, že problém možná není v církvi, ale ve vás. Možná k církvi přistupujete jako zákazník a ne jako ten, kdo uctívá Boha. Pokud máte pocit, že vaše „potřeby“ nejsou v pravé církvi uspokojovány, je dost možné, že se zabýváte uspokojováním nesprávných „potřeb“.

Evangelical Times

NE BÁJE, ALE SKUTEČNOST

Jan Karafiát

Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěštovali jsme vám slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti. (2Pt 1,16)

Milí přátelé v Kristu, toto je stanovisko apoštola, jako by řekl: Nemá to být tak, jak si myslíte, že vám budu předkládat nějaké vymyšlené báje; jsou to fakta, tak se to má. A to je vždy z Boží milosti i mé stanovisko. To, co vám předkládám, nejsou žádné vymyšlené báje, ale skutečné věci. To je stanovisko celé Boží církve. Jen ti, kteří mají tyto věci vyzkoušené, pro něž to, co se týká Syna Božího, není vymyšlená báje, ale skutečnost. A pokud jste to zatím nezakusili, pak to nemůže být vaše stanovisko. V tom je třeba, aby neučení, a zvláště učení, byli opatrní, než řeknou „ne“. Věda je opatrná, než řekne „ne“.

To je obsah toho, co bych rád předkládal, a dělím to na čtyři části. První je záporná: Co nechci kázat, protože na to nejsem, a co nechce kázat apoštol, protože na to není, a co nechce kázat žádný Kristův svědek, protože na to není.

I. Žádné vtipně složené básně

V kralickém překladu se zde mluví o „vtipně složených básních“. Ale když Kraličtí překladatelé řeknou „báseň“, myslí tím to, čemu my říkáme „báje“, nebo co se v řečtině nazývá *mythos*. Hrdinská báseň může obsahovat samá fakta, nemusí to být báje. Iliada může být plná bájí, ale dovedu si představit Messiasu, která by obsahovala jen fakta. Bájí si synek v gymnáziu užije dost, a má to svůj půvab, když slyšíš ty latinské a řecké báje a mnohému se naučíš: výborní mistři formy! I mnohou krásnou pravdu obsahují tyto báje, ale já nejsem na to, abych vás učil mistrovskou formu a abych vám ukazoval, že tu a tam je jiskra pravdy, když já mám zde celou pravdu.

A tu nejeden z vás není na mém stanovisku: „Vždyť to, co nám předkládáš, že ten nebeský Pán přišel za námi na svět, že v našem těle nesl hřích a za nás zemřel, to je báje nade všechny báje.“

Nu, to já přijímám, rád si to od vás nechám líbit. Vy mi vlastně říkáte, že ta Boží skutečnost je nade všechno, větší než cokoli, nad všechny lidské výmysly, ale není to žádná báje. Já nejsem na to, abych předkládal báje. Ano, jdu dál, já nejsem na to, abych vám předkládal historickou vědu. Velice si vážím vědy; *historia est magistra populi*, historie je učitelka národa, ale v Čechách je i těšitelkou. Ale já nejsem na to, abych vám Boží fakta předkládal jako historická fakta a nic víc. Jaké je moje povolání? Podívejte se, prosím, do Marka 16, 15: „A řekl jim: Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“ To jsou moje instrukce. Nu, jak tomu rozumíte? Myslíte si, že Pán Ježíš říká: „Jděte a řekněte lidem: Poslechněte, my jsme to prozkoumali, to jsme zavrhlí, ale tohle doporučujeme jako historická fakta?“ To je hrozně málo.

II. Povolání svědků Božích

Nač pak tedy jsi, nač je apoštol, nač jsou svědkové Boží? Na to, abych vám předkládal tu nejpresnější empirickou vědu, ale ne jako vědu, nýbrž jak dalece je to empirická věda. Pak je to pro všechny.

Co je empirická věda? To, co můžete prozkoumat, kde se můžete přesvědčit, zda je to takové, jaké to je. Když předkládáte žákovi jen to, co se dá dokázat, to je empirické. A tu vidíte, že to ve vědě ne vždy jde, v historii to nejde. Kdo mi může dokázat, že za Alexandra Velikého to bylo takové, jaké to bylo? Ale když mi jde o věci, na kterých mi záleží, historie mi nestačí.

Představte si, že mám posluchače, kteří se učí. Zde je lakmusový papír, tu je kyselina a tu je zásada. Když lakmus namočím do kyseliny, on zčervená. A když tento červený papír smočím v té zásadě, ta červenost se změní v modrou. Nebo co dobře znáte: sklenice vody, jedlá soda, kyselina. Voda se ani nehne, když tam dám sodu, soda se rozpustí a voda se trochu zakalí. Ale když tam dám kyselinu, začne voda vřít. To může každý vyzkoušet.

Dobře, to krásně chápeme, ale kde je něco tak empirického u Pána Ježíše? Všechno, a to jsem já dlouho neviděl. Vy máte za to, že on tu jednou byl, ale že je to už velmi dávno! Vy řeknete: „To byl cenný člověk, on třeba i divy konal, ale už je to všechno pryč a je to jen historie jako o Alexandrovi Velikém.“ Tak to není. Jak on zde byl, tak tu je, a jak působil na světě, tak bude vždycky působit. Tak se to má.

A proč nám to nedokážeš? Jestli přistoupíte na to mé stanovisko, které vysvětluji, tak přestanete s těmito námitkami. Jestli on je ten, kterého vám vysvětluji, který konal divy, tak se neodvažují takhle mluvit, tak se s ním nemluví: „Ať to dokáže!“ On si od tebe nenechá nic předepisovat, ale půjde svou cestou.

Když se vám neráčí zjevit, tak nevíte nic, ale z toho nevyplývá, že nic není. Když je slunce za hroznými mraky, ono za nimi krásně svítí, ale vy o tom nevíte nic, vidíte jen mrak. Když se vám nezjeví, to znamená, že nic takového neokusíte. A když se bude chtít milostivě k vám sklonit, on si od vás nenechá poroučet, jak to má dělat, nýbrž to bude dělat tak, jak to dělat ráčí. Otevřete si, prosím, 1. list Korintským 12,3: „Proto vám zdůrazňuji, že žádný, kdo mluví z Ducha Božího, neřekne: ‚Ježíš buď proklet‘, a že nikdo nemůže říci: ‚Ježíš je Pán‘, leč v Duchu svatém.“ Ty jeho věci jdou vždy jen duchovně. Když si to přeje, pošle svého Ducha svatého a všichni ho začnete potřebovat. Všichni začnete úpět a tesknit nad sebou: „Ach co si počneme?“ Nu, teď nastává ta doba, kdy se vám chce zjevit. On vás volá k sobě. Koho? „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi,“ obtížení svými hříchy.

Tak to chodí.

A když vám dal to jedno, chce vám dát to druhé: „Pojďte ke mně, tu je smazání hříchů!“ Vy to okusíte, že jeho krev na dřevě kříže vylitá vás očišťuje od všeho hříchu. On mi přeje, on to má všechno ve svém podivuhodném řízení. Zůstane to tajemstvím na věky věků: Takový Stvořitel a svrchovaný Pán se stane služebníkem, beránkem Božím, který nese můj hřích, ale proto, aby ti bylo pomoheno! Toho se drž a nedávej si to od nikoho brát.

Tak se věci mají a na to jsem poslán, abych vysvětloval Boží fakta jako věci vyzkoušené.

III. Duchovní poznání skrze zkušenost

Ale to my nechápeme. Jak byste to taky chápali, když vám text říká, že to nemůžete chápat, protože jste to nezakusili! A neklamte se! Když to nezakusím, nemůžu to pochopit. Když říkáte, že to chápete, ale na životě vidím, že jednáte jinak, nevěřím vám. Vy nezměníte Boží řády. Nemůžete pochopit Boží vůli z učených přednášek. V takovém případě by byl chytrý a bohatý na prvním místě a ve výhodě, ale v duchovních věcech to tak není. Tam nejsou žádné výhody. Jsou faráři, kteří si dávají se svými konfirmandy velkou práci. To je dobré, ale co vidí? Vidí, že jsou sice velmi dobře vycvičení, ale neokusí to ani jeden a zůstávají stejně povrchní, jako ten, který cvičený nebyl. Svět-sky žijí oba stejně.

Touto cestou to nejde. Nic z něho nevynutíte, jen když si jeho vůli necháte líbit. Všechny brány do nebe jsou zavřené, všechny brány k lidskému štěstí jsou zavřené, ale jedna je otevřená: „Brána jeho neskonalého milosrdenství.“ Když to pochopíte, potěšíte se a začnete mít dobrou naději pro všechny, i když se zdá, že je všechno ztraceno. Když začnete naříkat nad sebou, najdete Pánovo srdce otevřené a brány ke štěstí také otevřené. Když se uchýlíte k Pánu Bohu, každého přijme: „Nikdo, kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven.“ Uvažte, je tu Boží moc a příchod, i když se vám zdá, že tu nic není. Jak? Tak, že se vás dotkne, že si nevíte rady. To jsou fakta, a vy voláte po Božím milosrdenství a okoušíte Boží milosrdenství. Pokoušíte se to vyložit svým dětem: Nic nedokážete, a když mu to pořád sypete do očí, jen se mu zprotivíte, ale když pošle svého Ducha svatého, on je sám táhne k sobě.

A teď to zakoušíte, že krev Krista Ježíše očišťuje od všeho hříchu. Najděte si, prosím, Galatským 5,22: „Ovoce Ducha je: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání.“ A to nejsou vtipně vymyšlené básně. Když se tu začne ukazovat láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání! To je zkušenost, jeho velebnost a sláva. To jsou věci, které zakoušíte; zatím jste to nezakusili, ale neukvapte se: když se smiluje, tak to všechno zakusíte.

IV. Chápání Boží vůle

Představte si, že to zakoušíte a že to chápete. Nemyslete si, že proto vám bude všechno jasné, nýbrž jasné vám bude to, na co stačíte.

A jestli stačíte na něco víc, bude vám toho jasné víc. Apoštol Pavel v 1. Korintským 13 vyznává: „Poznávám jen zčásti.“ Jeho pravda je nekonečně obsáhlá a vy z ní chápete jen tolik, na kolik stačíte. Ale máte dvojí: nyní máte Boží slovo a máte svůj vlastní život a všechno, co vám ze své milosti dává. Nemyslete si, že vám bude všechno v Písmu jasné, jen tolik, na co právě stačíte, a z toho, co chápete, vyvozujete závěr o tom ostatním: Jak je v pořádku to, co znám, tak je v pořádku i to ostatní.

Tak to je ve vašem životě. Ne že by ve vašem životě nebyly záhady, ale je nade všechnu pochybnost, že on vám přeje, že se nad vámi smiloval, a z toho vyvozujete, že všechny ty ostatní věci jsou v tom nejkrásnějším pořádku. Když vidím, že v přírodním životě je všechno tak promyšlené, jak by nebylo promyšlené to, co je mu nejmilejší: a to jste vy.

Nejeden říká: „To jsou hezky vymyšlené básně.“ Nu, vám to zatím je takovou bájí proto, že jste to nezakusili, ale neukvapte se, abyste řekli, že to takové není, když jste to nezakusili. To by nebylo logické. To je pro vás příliš vysoko. Ale když se smiluje, pak to zakusíte a pak to uvidíte, ale pokud na nás nic nevidíte, pak i pro nás to jsou báje.

Ale apoštol mluví, jak mluví: „Nedali jsme se vést vymyšlenými bájemi, ale zvěstovali jsme vám slavný příchod našeho Pána Ježíše Krista jako očití svědkové jeho velebnosti.“ Amen.

Kázáno 9. října 1910.

SVATÝ VÁCLAV A POČÁTKY KŘESŤANSTVÍ V ČECHÁCH

Jaroslav Kernal

28. září slavíme státní svátek nazvaný *Den české státnosti*. Tradičně je spojován s knížetem Václavem, jehož nechal r. 935 zavraždit jeho bratr Boleslav. Václav nebyl prvním křesťanem na českém knížecím stolci, ale jeho vražda spolu s předchozí vraždou jeho zbožné babičky Ludmily měly nepochybně velký vliv nejenom na utváření české státnosti, ale také na rozšíření křesťanství v naší zemi. Máme skutečně dlouhou křesťanskou tradici a můžeme (a měli bychom) na ni být hrdí. Ačkoliv tradiční nošení lebky sv. Václava a klanění se před ní (či před jakýmkoliv ostatky nebo stvořenými věcmi) považují za ohavnost a modlářství, přesto mám za to, že bychom měli pamatovat na křesťanské mučedníky, kteří pro svou víru zkopili naši zem vlastní krví. A kníže Václav byl jedním z nich.

Níže je úryvek z knihy reformovaného faráře Františka Šebesty (1844–1896) „*Dějiny křesťanské církve*“, kterou v současné češtině vydalo nakladatelství Didasko.

V Čechách muselo křesťanství ještě podstoupit tuhé boje, než dosáhlo vítězství, a českou zemi brzy skrápěla krev mučedníků. Nevíme, jestli Metoděj někdy osobně zavítal do Čech. Jakmile však začal rozšiřovat křesťanství Bořivoj, pohanská knížata ho vyhnala ze země a na jeho místo povolali *Strojmíra*. Jakmile se však zjistilo, že i on je křesťan, také ho vyhnali a Bořivoje povolali zpátky. Bořivoj však nepřestal šířit křesťanství, a tak ho pohanská knížata přinutila předat vládu vlastnímu synu *Spytihněvovi*, nakloněnému pohanům. Bořivoj zemřel asi v roce 890 a zanechal po sobě zbožnou manželku *Ludmilu* a dva syny, *Spytihněva* a *Vratislava*, které Ludmila vychovala křesťanským způsobem.

Dokud žil Svatopluk, bylo panství Bořivojových synů velmi omezené, ale po jeho smrti v roce 894 se Spytihněv odtrhl od Moravské říše a samostatně vládl v Čechách. Veřejně sice proti křesťanství nic nepod-

nikal, ale nadržoval pohanským knížatům. Spytihněv zemřel zhruba v roce 912, a když získal vládu jeho bratr Vratislav, začal ve spolupráci se svou matkou Ludmilou horlivě podporovat křesťanství. Vratislav si vzal za manželku *Drahomíru*, lutickou kněžnu, která se sice dala pokřtít, ale po Vratislavově smrti v roce 920 se vrátila k pohanství a snažila se křesťanství vyhubit. Vratislav po sobě zanechal tři syny: Václava, Boleslava a Spytihněva.

Václav po něm převzal knížectví, ale Drahomíra se ujala poručnictví svých synů i vlády, dala svého druhého syna vychovat pohanským způsobem a začala veřejně pronásledovat křesťany. Nejdřív nechala lstí i násilím zavraždit mnoho křesťanů v Praze. Když viděla, že ji lid nenávidí, zatímco její tchyně Ludmila, Bořivojova vdova, se pro svou zbožnost a šlechtetnost těšila velké oblibě, dala Ludmilu v roce 927 ze žárlivosti zavraždit. Pak chtěla dopomoci k vládě svému synu Boleslavovi, a tak ho přemluvila, aby v roce 935 zavraždil svého bratra Václava. Za její krutost Drahomíru zaživa pohltila země.

Boleslav I. Ukrutný (935–967) se bratrovraždou zmocnil vlády a hned začal všemožně pronásledovat křesťany, vyháněl kněze, zavíral je do vězení a hrozil jim smrtí. Němečtí panovníci si stále chtěli Čechy podmanit a vydávali se za ochránce křesťanství, takže jakmile Boleslav začal trápit české křesťany, viděli v tom záminku k zakročení, a i sami čeští křesťané žádali německého císaře o pomoc. *Ota I.* přitáhl s vojskem do země, v roce 940 porazil Boleslava a zajistil křesťanům svobodu. Mnohým trápením zkrocený Boleslav Ukrutný se nakonec také přiklonil ke křesťanům a vychovával své syny křesťanským způsobem.

Za jeho syna *Boleslava II.* Pobožného získalo křesťanství navrch a pohanství postupně mizelo. Boleslav II. byl však již zcela oddán římskému řádu a s pomocí císaře Oty zřídil v roce 972 pražské biskupství. Papež Jan XIII. k tomu svolil jen s tou podmínkou, že se při bohoslužbě zavede římské učení, římský řád a latinský jazyk. Mnozí čeští biskupové sice proti takovým podmínkám protestovali, ale Boleslav se vším souhlasil a prvním českým biskupem byl zvolen saský mnich Dětmar.

VOLBY A PODŘÍZENOST AUTORITĚ

Jaroslav Kernal

V minulém čísle jsme se zastavili u toho, jak otázka voleb souvisí s Boží prozřetelností, v níž nás Bůh postavil přesně na to místo, kde se nacházíme nyní. Bylo to jeho dílo, jeho vůle, protože nikdo z nás si nevybral kdy, kde ani komu se narodí. Ale na nás je, abychom tuto skutečnost neignorovali a nechtěli svůj život žít v nějakém vysněném světě, který neodpovídá skutečnosti.

Dnes se zamyslíme nad tím, jak volby souvisí s donedávna tolik opakovaným textem z Římanům 13, kde se mluví o podřizování se autoritám. Žijeme v *republice*, což znamená, že země není ve vlastnictví panovníka, ale je to „věc veřejná“ (z lat. *res publica*), tedy záležitost občanů. Stát není ve vlastnictví jednotlivce, ale je spravován ve veřejném zájmu, tedy ve prospěch občanů. Proto by bylo také na místě místo slova vláda používat slovo administrativa, nebo státní správa, protože v republice není vládce, jsou zde pouze lidé, kteří zemi spravují. V republice není zdrojem moci vládce, ale lid, který se na moci podílí buď přímo (tzv. přímá demokracie) nebo nepřímo, obvykle prostřednictvím volených zástupců (tzv. zastupitelská demokracie). A země je podřízena nejvyššímu zákonu země, jímž není král ani prezident nebo vláda, ale ústava, které jsou podřízeni všichni (jinými slovy „ústava je králem“). Tento způsob fungování společnosti patří k těm nejspravedlivějším v tomto padlém světě. Současně ale vyžaduje také velmi aktivní zapojení občanů. Je to přesný opak toho, co vyžaduje monarchie, tyranie nebo diktatura, které v otázkách věcí veřejných chtějí pasivitu a slepou poslušnost.

Na tomto místě se dostáváme k Římanům 13. Jsou tady verše, které mluví o podřizenosti autoritě a konkrétně vládní moci, které Bůh svěřil meč (v. 1–7). Nejenom z těchto veršů, ale z mnoha dalších míst Písma vyplývá, že křesťané by měli být příkladnými občany ve své komunitě, a to bez ohledu na zřízení v němž žijí. Být příkladným členem společnosti ale neznamena slepě poslouchat nebo být pasivní (pasivita

a lhostejnost vedou do záhuby, viz Př 1,32), nýbrž zapojit se do společenského a politického dění, usilovat o prospěch své komunity. Ten největší prospěch samozřejmě plyne z toho, když jsou lidé zachráněni skrze evangelium Pána Ježíše Krista. Ale každé dobro, každá pravda, každé zabránění nespravedlnosti a bezpráví je požehnáním a může to být skutek, který lidé uvidí a vzdají chválu našemu Otci v nebesích (Mt 5,16).

Pavel napsal Titovi na Krétu, že se tamní křesťané mají učit vynikat v dobrých skutcích, kde je jich naléhavě potřebí, aby nebyli neužiteční (Tt 3,14). Takže když mluvíme o tom, že křesťané by měli být dobrými občany, proč bychom z toho měli vynechat volby a politiku? Není to podřízení se tomu nejvyššímu zákonu naší země? Naše zákony samozřejmě nemluví o povinnosti volit, ale o právu, takže nikdo nemůže být k volbám nucen. Když však mluvíme o vynikání v dobrých skutcích a podřizování se autoritě, není právě toto jedno z těch míst, kde mohou křesťané opravdu vynikat, kde mohou být skutečným světlem a solí, protože kdo jiný než křesťané by měl vědět, co je dobré a Bohu milé, a co je naopak zlé a co Bůh nenávidí.

Nikdy v historii neměli křesťané takovou možnost, jakou mají dnes, že svou podřízeností autoritě (tj. ústavě) mohou ovlivňovat dění v celé zemi. Nikomu nelze upřít jeho právo neúčastnit se voleb. Ale křesťan by měl rozumět tomu (a zajímat se o to), v jakém zřízení žije, jak funguje společnost, do které ho Bůh postavil a co znamená podřizovat se vládní moci. To mimo jiné znamená „plně, se vši moudrostí a duchovním pochopením poznat Boží vůli (Ko 1,9).“ Potom dojde na slova apoštola, která v této souvislosti křesťanům napsal:

Tak budete svým životem dělat Pánu čest a stále se mu líbit, ve všem poneseťte ovoce dobrých skutků, budete růst v poznání Boha, a z moci jeho božské slávy nabudete síly k trpělivosti a radostné vytrvalosti; a budete děkovat Otci, který vás připravil k účasti na dědictví svatých ve světle. (Ko 1,10–12)

NOVINKA

ÚZKÁ CESTA KRISTOVA URČENÁ KŘEŠŤANŮM

Řehoř Krejčí

Rozměr a vazba: A6, brož.

Počet stran: 52

Cena: 60,- Kč

Útlý spisek z pera zakladatele jednoty bratrské Řehoře Krejčího (†1474) měl být na jedné straně obhajobou nově vzniklé jednoty v době jejího pronásledování, a na straně druhé povzbuzením pro ty, kdo byli pro svou víru pronásledováni. Učení Písma a hlas svědomí nedovoloval bratrům setrvat ani v církvi pod obojí, natož v církvi římské. Přestože jsou výzvy dnešní doby jiné, postoje bratrů nás mohou stále inspirovat.

V nabídce:

Císař a církev, *Anthony Forsyth*, A5, brož. 128 s., 180,- Kč

Přísloví – Moudrost krále Šalomouna, *J. Kernal*, 110×160 mm,
váz. 224 s., 365,- Kč

Devět zlatých klasů, *Jan Hus*, A6, booklet. 36 s., 35,- Kč

Modli se!, *John C. Ryle*, 110×160 mm, brož. 76 s., 95,- Kč

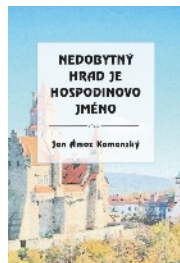
Žalmy pro potěšení srdce, *J. Kernal*, 110×160 mm, váz. 212 s., 365,- Kč

Dále připravujeme:

Jan Amos Komenský – *Nedobytný hrad je Hospodinovo jméno* (převedeno do souč. češtiny)

Jaroslav Kernal – *Kazatel: Radost a marnost života*
(každodenní zamyšlení na celý rok
z knihy *Kazatel*)

Jan Hus – *O šesti bludech* (v souč. Češtině)

www.eshop.solideogloria.cz

Ⓢ *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025